

Миладин Шеварлић

МЕРЛИНКИНА
ИСПОВЕСТ

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ (1943). Рођен у Београду. Драмски писац. Огледао се и у поезији, прози, есеју, позоришној критици, ТВ и филмском сценарију.

Написао тридесетак драмских дела, извођених у земљи и иностранству, штампаних у часописима, збиркама и посебним издањима.

Добитник је „Стеријине награде“, три награде „Бранислав Нушић“ и других признања за своје стваралаштво, закључно са „Златним беоцугом“ – „за трајни допринос култури Београда“.

Миладин ШЕВАРЛИЋ

МЕРЛИНКИНА ИСПОВЕСТ

Ова монодрама рађена је према аутобиографији трансвестита Вјерана Миладиновића *Терезин син*. (Издање аутора, Београд 2002).

Књигу сам добио од аутора почетком 2003. године. Било је то у Народној опсерваторији, на Калемегдану, где је Миладиновић нашао уточиште и посао. Пребивао је у станчићу, у Планетаријуму, у Доњем граду.

Текст који следи произашао је из нашег тадашњег договора.

1.

На просценијуму се налази шоалејни стиочић са шминком и имажинарним огледалом окренућим зледалишћу, шако да злумац, када се „огледа“, зледа према јублици. Преко наслона стиолице, која се ју налази, пребачена је „трренерка“ и мајица.

Чује се нежна, сенциментална музика.

После извесног времена, на сцену излази „Мерлинка“ – јако нашминкан злумац, са плавом периком, у изазовној женској одећи, у мини сукњи, на високим штиклама...

МЕРЛИНКА:

Бавити се проституцијом једном недељно било би интересантно. По свој прилици и лепо. Ја за тако нешто нисам имла времена. Ишла сам на све или ништа. То је важило за све нас – јурнуле смо да зарађујемо новац, попут чопора изгладнелих вукова. До тада сиромашне, жељне свега, коначно смо дочекале да и нама гране сунце.

Земља се распала, почео је рат, дошло је до стравичне инфлације. Сиромаштво је готово свима закуцало на врата. Ја сам, захваљујући проституцији, спадала у ону групу која није осетила финансијску кризу. Сећам се, плата је била две-три немачке марке, а моја једна шљака – десет марака. Сваке вечери по педесет марака, често и више од тога, омогућило ми је да живим луксузно. Тих година трчала сам, борила се да што више зарадим. Могла сам да помогнем и својима. То сам и чинила, без обзира на њихов однос према мени. Захваљујући мојој помоћи, ни они нису осетили кризу.

Улица Гаврила Принципа никада није била тужнија него тада. Због страха да неко не подметне експлозив, није било контејнера. Гомиле ђубрета развлагали су чопори гладних паса, ширио се несносни смрад. Слабо осветљеном улицом пролазили су ретки аутомобили. Осећала сам страх, била збуњена оним што се дешава. Била сам несрећна због онога што радим на улици, која је била пуна агресивних пијанаца, разних психопата, одраслих и деце који су просили.

Моја мајка је више пута инсистирала да одем к њој, у Немачку. Нисам могла, нисам имала срца да оставим своје другарице, своја четири пса... Нисам желела да, када се пробудим, моје очи виде непознат предео, непознате људе, да чујем говор који не познајем. Тешила сам се – живим у изобиљу, док многи које знам једва

састављају крај с карјем. Много новца сам дала помажући другима, ни мало не жалећи због тога.

Ходајући тротоаром, чекајући муштерије, молила сам саму себе да издржим физички и емотивно, да ухватим неколико шљака, да некоме купим цак брашна, некоме шећера, детерџента... Увек сам давала, жртвовала, откидала себи од уста, стално се питајући ко ће ми рећи макар хвала. Очи су ми уморне, корак тежак и спор, срце ми убрзано куца, мисли су ми суморне. Моје сузе нису никога гануле. А да сам живела обичним животом, никоме не бих била интересантна. Мој начин живота, који нисам могла, а касније ни желела да сакријем, изазвао је невиђено интересовање обичног света. Тај обични свет има необичну склоност да пажљиво слуша и, што је најинтересантније, нескривено ужива у мојим курвинским авантурама.

По природи сам весела, духовита. Умем да насмејем људе, да изазовем њихову симпатију. Решила сам да играм на ту карту – и нисам погрешила. Знала сам да тиме излазим из анонимности, стичем популарност у нечему што је јавно жигосано. Својим наступом разбила сам клише о проституткама као простим, глупим, вулгарним, антипатичним бићима. Видите да ја нисам таква. Зар не? Смогла сам снаге да искрено проговорим о себи и својим осећањима. Филм ме је овековечио. Ја сам она Мерлинка из Жилниковог филма. Сећате се?

Филм ме је овековечио, али није решио моје животне проблеме. Желела сам и морала да на плочнику још зарађујем. Сва срећа да ме нико ко је гледао тај филм није мрзео, или бар не толико да би ме физички повредио. Страшно сам се плашила тога. Проститутка је увек напета, у страху, у свему види опасност. Манијаци долазе и одлазе, нанесу зло, повреде и побегну. Чуди ме како се Богу није згадило да милионима година посматра све ово што ми, његова деца, радимо. Понекад помислим да он ужива у томе, намерно нас занемарујући од самог нашег настанка. Да би праведно пресудио грешнику, кривцу, убици, он мора без окретања главе да посматра шта све овај ради. Да ли он, можда, перверзно ужива у томе? Зашто није спречио, а могао је? Зашто није спречио страдање милиона невиних?

Боже, ко си ти? Ко ти је дао право да судиш? Ипак, лагаћу себе ако кажем да ми се не свиђаш. Не бих имала ништа против да водимо љубав у сену. Верујем да ме величина „твог“ не би разочарала. Твоја дуга коса би ме миловала по грудима или леђима. Зависи од позе коју волиш. Са своје стране, ја бих се потрудила да удовољим свим твојим жељама. Немој да се чудиш! Како си посејао, тако ти је и родило.

Какав си ти то отац, када ћеш ме једнога дана сурово казнити? Лишавајући нас нашег тела, да би нам узео душу, сматрам да грешиш. Дом наше душе трулиће дубоко под земљом, лишен сунчеве светлости. Нећемо моћи више да грлимо, знојимо се, доживимо оргазам. Много смо снаге и новца потрошили, дижући ти храмове и цркве, да бисмо те „омекшали“ за судњи дан. Сиротиња је кулучила, умирући крај зидина од исцрпљености. Врло добро си знао с којом муком, самоодрицањем и жртвом су подигнути. Уместо да својој деци помажеш, ти их искоришћаваш. Али, моје очи те гледају без страха. Моје очи сјаје необичним сјајем, посматрајући ону крпу око твојих бедара. Сматрам да те, за разлику од осталих, много јаче волим, обожавам и, што је најважније, желим. И док су се други молили, палећи ти свеће за своје и здравље својих ближњих, ја сам се молила да услишиш моју потребу за тобом, за „твојим“. Ако постојиш, ако услишиш моје жеље и потребу за тобом, нека то буде на неком великом, црном облаку. Толико великом, да на њ могу стати све свеће које су до сада упаљене. Боже свемогући, да ли си љубоморан што сви ми више волимо Исуса од тебе? Зашто се кријеш? Где је твој дом? Зар си толико негостољубив? Изгледа да нисмо вредни твоје пажње. По свој прилици, ми ти сметамо. Али, без нас, ни твоје постојање не би имало смисла, зар не? Зашто своје циљеве испуњаваш нашом патњом? Вековима, упорно, безуспешно трагамо да себи и другима докажемо да ниси само плод маште прошлих, садашњих и будућих генерација. Сва твоја досадашња деца имају много да ти замере. Ако си поштен, правадан – мораш чути и нашу причу.

Признајем, грешила сам. Али те питам, зашто ме ниси заштитио када сам страдала без своје кривице? Веруј ми, нећу дрхтати од страха када будем стајала пред тобом. Зашто грешницима дозвољаваш да пале свеће у твојој кући, у којој никада ниси преноћио? Твоја деца убијана су под твојим кровом. Греле су, падајући, размрчкавале главе недужних мајки и њихове деце... Где си, да те питам, да ми одговорим? ! Зашто сам ја оваква?

Да твоја деца верују у тебе, да се плаше твоје казне, вероватно не би чинила сва ова злодела. Све што сам урадила, урадила сам себи. То је мој проблем, и зато се не мешај у мој живот! Годинама сам се тетурала улицама, спасавајући себе на тај начин што сам продавала своје тело. Моје очи нису уживале у месечини, моје очи нису подносиле светлост сунца. Годинама немам правих пријатеља. Постоје само они који желе да ме, плаћајући, имају на неколико минута. Зима је, дува ледени северац. Двадесет степени испод нуле. Ја, смрзнута, не могу да одговорим муштерерији која ми је цена. Вилица се укочила, ноге промрзле, цело тело дрхти, док ја упорно

чекам неког несрећника, да би тако зарађени новац поделила са другима.

Можете ли замислити како се курва осећа када сатима стоји на улици и ништа не заради. Цигарета за цигаретом, боле ноге, боли кичма. Најрадије би да се расплачеш. Као за инат, муштерије зезају, траже да спустиш цену на пола. Постављају глупа питања. Схваташ да им је стало до разговора, а не до секса. Разне скотине траже да радиш без гумице. Или пристају на нашу цену, али уз два свршавања, јер ће први пут, колико су напаљени, свршити за мање од једног минута. Наравно, све од реда смо одбијале такав предлог, добро знајући да ће му за други оргазам требати најмање пола сата.

Осећаш се одвратно, заробљено, изложена злостављању обесних возача који не штеде сирену, и њихових сувозача који псују и вређају. Молиш Бога, али и себе, да издржиш, да макар једну шљаку ухватиш. Одлазим до својих другарица и с њима се питам – шта је вечерас овим људима? Као да су сви полудели. Често се заједно смејемо од муке.

Не познајем ни једну којој су у животу цветале руже. Све одреда рођене су у сиромашним породицама. Све сама општа места: развод, алкохолизам, пребијање... Дете се из страха повлачи у себе. Кад мало поодрасте, почиње да бежи од куће. Без крова над главом, гладан – мораш се приклонити неком старијем, који нешто има. Све чешће ноћиваш у неком собичку од десет-петнаест квадрата, са још неколицином. Упознајеш оне који су слични теби, онајвише по немаштини и напуштениости. Да би преживела, мораш радити; за почетак – уложити нешто. Своју младост и лепоту, јер то је једино што имаш. С проституцијом се почиње са тринаест-четрнаест година.

Једино решење је побећи далеко од свега. Али, куда? Уштеђе-вине нема, а родитељи, родбина – дигли руке од тебе. Ужаснути су оним чиме се бавиш. А где су били раније? Све ти је јасно, па и то да решења нема. Почињеш да венеш, споља и изнутра. Желиш да што пре умреш, да те нема. Ти ниси више ти. Самој себи постајеш странац. Добро сам то осетила. Живот којим живиш прождире твој разум. Радиш механички, без љубави и без стида. Твоју руку нико не држи нежно у својој. Стидиш се свог уздаха. Уздишеш када си сигурна да те нико неће чути. Ми смо шљам који се види, мета на коју свако упира прст. Тумор на телу друштва, који се не може оперисати. Огољене до костију, неопходне за ниске страсти. Плачемо за неким који постоји само у нашој машти. Чежња да будеш нормална жена уз нормалног мушкарца, чежња је која се никада неће остварити.

Признајем да је свака проститутка, без изузетка, преосетљива, да на увреду одговара увредом, да је хистерична, вулгарна. На тај начин се брани, не остаје дужна, јер би у противном „прокључала“. Падне ти мрак на очи. Пролазници тада имају прилику да чују богат репертоар псовки. Родитељи црвене, јер то што они чују, чују и њихова деца коју су извели у шетњу. Баке које воде своје унучиће, нагло убрзају корак, да се ми просто зачудимо како једна седам-десетогодишња жена брже корача од нас!

Када си у таквом стању, не можеш да радиш, изгубиш вољу да живиш. Проклињеш своју судбину, своју неспособност да уштедиш, државу у којој живиш. С годинама, терет проституисања био је све тежи и тежи. Безброј ноћи сам, вративши се са станице, до касно остајала будна. Не могући да заспим, поново сам преживљавала већ доживљено. У овом послу зависиш од себе. Мора ти бити јасно ко си и шта си, и у позитивном и у негативном смислу. По том питању, нисам била ни мало наивна. Без претеривања, себе сматрам најкомплетнијом проститутком. Нећу бити нескромна ако кажем да се поносим собом. Ја се у животу ничега не стидим.

Своју професију нисам искористила онолико колико сам могла. Сви су убеђени да проститутка има небројено сексуалних односа, а самим тим и небројено оргазма. Једном речју, да има среће у сексу више него други људи. Верујте ми, у заблуди сте. Ми смо жељне сека. Начин и темпо живота на улици је тежак, професија ризична. Мораш мислити о свему, понајмање о себи и о неком свом, личном уживању. Лагаћу, ако кажем да нисам имала добар секс с неким кога сам упознала који минут пре тога. Таква искуства су предивна, незаборавна. Немојте, молим вас, па и ја имам душу! Боже, како су били млади и лепо! Како су били курати!

Не дај Боже да су ми све муштерије биле лепе и да су ми се свиђале. Врло брзо била бих исцрпена и физички и нервно. Па, не могу да будем равнодушна када је у питању мушкарац који ми се свиђа. Тада сам нежна и љубазна курва која отворено показује да јој није стало до његовог новца, већ до „његовог“. Топим се, колутам очима. Питам га када је последњи пут јебао. Узбуђује ме његова стидљивост, руменило на лицу, видна напаљеност која се оцртава на шлица. Гледам га директно у очи, ни мало се не стидећи тога што је њему јасно да сам се предала, да ћу за који минут уживати у ономе чиме га је природа обдарила и што му је у том тренутку укрупњено. У таквим ситуацијама, ја сам у трансу. Таквих, предивних тренутака сећам се често. Радујем се будућим. Не желим да наплатим онима који ми се свиђају. Не желим да понизим ни њих, ни себе. Тренуци када је „његов“ у мени, желим да трају што дуже. А када сам са муштеријом са којим је однос строго послован, ја искрено молим

Бога да што пре сврши. Молила бих ја и ђавола, само да услиши моје молбе. Са изабраником бих се договорила да се нађемо у одређено време. Дотле, јурим као суманута да одрадим две-три шљаке, да бих била са оним који ме, тако исто, с нестрпљењем очекује. Осећам глад и празнину и знам да то једино може да утоли оно што ће он гурнути у мене. Он и само он, „његов“ и само „његов“. Не интересује ме ко је и шта је. Узми ме дивље и задовољи ме, јер ја сам курва којој не смета твоја грубост. Хоћу да своје хладне дланове загрејем милујући твој врели стомак и препоне. Хоћу да гледам твоје порочне очи, да осетим твоја колена на грудима. Ти си сада мој пастув – њишти! Ја сам твоја робинџа – буди груб! Не питај ме шта волим, већ ради шта ти је воља. Не базираи се на то што се гушим, крклам и јаучем. Нека буде само што дубље. Ја сам курва. Знам да те то узуђује. Немој да се стидиш, јер ја нисам клинка из комшилука, нити другарица из суседног разреда. На мене нећеш оставити леп утисак културом и пажњом. Слободно буди природан, буди агресиван, буди вулгаран!

(Пауза. Глумац скида женску ѿрику)

Зовем се Вјеран Миладиновић.

(Насћављајући да џовори, скида лађано шминку с лица. Касније, ѿочеће, мало ѿо мало, са ѿрекидима и ѿаузама, да свлачи са себе женску одећу)

Годинама сам био у сукобу са самим собом, покушавао да будем нормалан. Брак и деца су обавеза, терет који нисам могао ни смео да прихватим. Добро познајући себе, нисам ни покушавао да то урадим. Не кајем се. Нама смртнима нема будућности. Већ смо преседи, појавиле су се боре, наша сећања све више сежу уназад. Ни дете не би могло да утеши моју смртну душу.

Баш смо шашава врста, без имало склада, смирености, разума. Трагамо за зрнцима привремене нормалности, да бисмо убрзо, с муком нађено зрнце одбацили, враћајући се у хаос. Један доживљени оргазам тражи да тај прелепи транс буде поновљен много пута, без обзира на цену, без обзира на последице.

Временом, научио сам да разумем свакога. Само себе нисам разумео. Навикао сам да плачем и да нико не види, да вршиштим да нико не чује. Када ми је најтеже, мисли ми лако и брзо отпугују у детињство, у којем се мој давно умрли пас Цуле поново игра са мном. Моја бака пече паприке, трава се повјаја на благом ветру. У прабини сеоског пута, мекој, ситнијој од брашна, поново остављам трагове својих малих стопала. Радознало окрећем главу, лево, десно, горе, доле – посматрајући све око себе с пажњом. Боже, како се живо свега сећам! Осећам мирис сена, чујем зујање пчела крај течиних кошница, звоњаву звона, шкрипу сеоских кола која лењо

вуку уморне краве, машући реповима да растерају досадне мушице. Осећам росу на босим ножицама, када ујутро истрчим у двориште. Нанин хлеб испод сача, њене шотке и гуске у бари крај бунара. Боже, врати ме у детињство, у време чистоте и нежности! Докажи ми на тај начин своју моћ.

Остају само кости дубоко под земљом, остају сузе које нећемо никада исплакати. Нисам умео да свој живот учиним бољим. Ја сам жртва коју ви не желите да разумете, жртва коју плујете. Зато одлазим у давно прошле зоре, да поново чујем кукурикање петлова којих више нема. Нека ти је лака земља, бако моја! Нека над твојим гробом вечно расте ситно, разнобојно дивље цвеће.

Некада сам се питао, тражио безуспешно у себи одговоре. Сада, не. Сад јурим, грабим сваки тренутак, вапећи за новим оргазмом.

Чије ли беше оно прелепо, наго тело које сам миловао једне летње ноћи на Калемегдану, у тек покошеној трави? Уместо храбрих ратника који су умирали некада испод тих зидина, те ноћи су умирали нечији сперматозоиди. Сећам се, био је млад. Нападао ме је као изгладнели пас масну кост. Трава ми је тетовирала леђа. Како је лепо када неко продире, пулсира, прска своју врелину, део себе, у тебе. Дунав светлуца, нечији чамац плови ка Земуну, гладни галобови плачу над Ушћем. Не престај! Стењи, дахћи, цепај ме, да што дуже осећам твоју чврстину у себи! Чије беше оно прелепо наго тело? Хеј, Калемегдане, одговори ми!

Смежуране дојке моје мајке балави, с протезом у устима, један Немац, тамо далеко, у Бону. Мама, не волим те! Ти си моја туга. Твоја брига, сузе, жеља да ме што пре видиш – све је то гола лаж! Гора си од курве, курва ти то каже. Препуна бола, тетураш се и грчиш тамо негде далеко, свесна да ти, осим смрти, нема лека.

Јадранско море и даље запљускује обале Балкана. Где је сахрањена стара Југославија? Хоћу да одем на њен гроб и запалим јој свећу. Ноћ певуши успаванку над Калемегданом. Оче, како те није срамота? Зашто је бакин гроб запуштен? Одбачен од свих, лутам и ја дуго, дуго ћу лутати. Уплашен, очајан, са очима упртим у небо, молим себе да будем храбар, да издржим, да без страха дочекам свој крај. Нека моје последње мисли буду упућене онима које сам волео. Мојом вољом, заувек ће један мој зуб, прамен косе и мала фотографија остати, у пластичној кутијици, забетонирани на скровитом месту, на Калемегдану. Нека крв из невиних, „рањених“ вагина тече његовим падинама, нека сперма невиних младића, попут росе, капље по његовој трави. И док се ви волите, моја ће невидљива сенка клечати крај вас, молећи се да вам љубав никада не увене.

Понижен и постиђен, тетурам се блатњавом стазом свог живота. Прљавштину својих суморних јутара покушавам да сперем врелим,

сланим сузама. На мојој, давно испруженој, руци ухватила се паучина. Уплашени коњи пропињу се и њиште по моме мозгу. Не могу више сам! Мама, мама... Проклета била мама!

(Обрише, дискретно, сузе; размаже остатак иминке по лицу. Пауза. Престраје, за једно време, да се бави иминком и одећом. Поново стави перуку)

Зовем се Вјеран Миладиновић. Рођен сам лета господњег 1958, 14. октобра у Загребу, Општина Чрномерец. Родила ме је мајка, Тереза Стрмечки. Мој отац Миодраг, Прокупчанин, био је у оно време, по директиви, послат у Загреб да учи средњу војно-техничку школу. Моју мајку срео је на једној од многобројних загребачких игранки... Схвативши да је трудна, мајка му се поверила. Он јој је објаснио да нико не сме сазнати да је трудна са њим, јер би у том случају био избачен из војне школе. И брзо је отишао на наставу. Мајка се, затим, поверила својој најбољој другарици. И за неколико дана о томе је сазнала цела школа. Позвана је код директора и добила исписницу... И тако је клупко њеног, па и мог живота почело да се одмотава на сасвим предвидив начин. Одређени узроци увек рађају одговарајуће последице, само што човек најчешће одбија да прихвати ту баналну истину. У овом случају, одговарајућа, банална последица седи пред вама.

(Пауза. Гледа у љубику са размазаном иминком на лицу и накриво поствлањеном перуком на глави. Најзад, баца перуку и после паузе настави)

Очајна, мајка је писала своме оцу, Јосипу, молећи га да је прими к себи, у Загорје. Отац јој је саветовао да се, заједно са мном, баца с моста у Саву. Престао је, разуме се, и да јој шаље оно мало новца. Тако је, дакле, мајка остала на улици. Обукавши шире хаљине, да се трудноћа не примети, успела је да се запосли као кућна помоћница код једног познатог загребачког адвоката. Одржавала је кућу и чувала њиховог сина који се звао Вјеран. После три месеца, трудноћа се више није могла сакрити. Љубазни адвокат молио је да му не замери што захтева да напусти њихов дом. Следећих месец дана спавала је у максимирском парку. Љубазне другарице снабделе су је једним ћебетом и доносиле јој по мало хране. То, међутим, није било довољно за једну трудницу. „Ужасно сам, сине, гладовала, плашећи се да не умреш у мени“, причала ми је касније. На крају су је неки љубазни полицајци пребацили у Дом за незбринуте мајке и децу „Владимир Назор“. У том нашем, једином заједничком, дому провели смо годину дана – шест месеци до њеног порођаја и шест месеци после. Тврдила је да је то био најлепши период њеног живота. После тога, ја сам остао у дому...

Љубазни адвокат, код кога се мајка поново запослила, имао је сестру у Америци. Нероткињу. Желела је да усвоји дете, али не тамо, у Америци, већ неко сироче из Загреба. Када је, коначно, дошла, адвокат је одвео у Дом „Владимир Назор“, где сам ја био већ нешто више од три године.

Чим ме је угледала, пружила је руке и узела ме у наручје. Освојио сам њено срце на први поглед.

По закону није било могуће усвојити дете без сагласности родитеља. Како подаци о оцу нису постојали, сматрали су да ће моја мајка одмах пристати. Она није ни сањала шта се дешава, иако је живела у њиховој кући. Вероватно су хтели да је пријатно изненаде. Једнога дана су је позвали да хитно дође к директору Дома. Када је ушла, затекла ме је како се, окружен играчкама, играм на његовом столу. Ту су били и лекар, васпитачице, љубазни адвокат и његова супруга, адвокатава сестра и њен супруг. Чим сам угледао мајку, заплакао сам и пружио ручице према њој. Мајка је, осетивши да нешто није у реду, притрчала и зграбила ме у наручје. Без много околишења, директор јој је објаснио у чему је ствар. Рекао је да сам већ довољно одрастао, да сам дуго у Дому и да то није добро за мене. Како ме њој не могу дати јер нема стан, ни стални посао, саветовао ју је да потпише сагласност за усвајање. У новој домовини имаћу сву љубав и материјалну сигурност. Усвајање је подразумевало кидане свих веза између мајке и мене.

Мајка је слушала, слушала, а онда је одједном крикнула: „Не!!!“ и држећи ме чврсто у наручју излетела из канцеларије. Сјурила је низ степенице и истрчала на улицу. Жена која плаче на сав глас, која трчећи носи своје дете а оно вришти у њеном наручју, изазвала је пажњу пролазника који су потрчали за њом, радознали да сазнају шта се то дешава. Она је утрчала у једну вишеспратницу, стигла до трећег спрата и попела се на прозор степеништа, хотећи да заједно са мном скочи на плочник. Окупљени свет преклињао ју је да то не чини. Убрзо су стигли и васпитачи из Дома и тек после њиховог јавног обећања да нећу бити дат на усвајање, мајка је пристала да ме врати у Дом.

Пошто је најзад признала да зна ко ми је отац, затражили су да ме удоми код њега, јер, рекли су, за дете није добро да сувише дуго остане у дому. Мада би у мом случају можда било боље да сам остао. Мајка је, после извесних компликација, успела да у војној школи сазна за очево радно место и тако се, једног лепог дана, после дугог путовања, обрела први пут у Србији, у селу Бресничкију, крај Прокупља. Тамо је упознала анђела. Тај анђеоловак била је моја бака Кадивка. – Ја хоћу то дете да чувам; оно је моје унуче – рекла је када је чула мамину причу. Отац је већ био ожењен девојком из

њиховог села. Живели су у Прокупљу, са малим сином, мојим полубратом. Моја несрећна мајка је преноћила код баке, а сутрадан рано ујутро отпутовала у Загреб. Бака је рекла да не би било паметно да се по селу прочује, док је она још ту, да са Мићком има сина. Бојала се да је родбина Мићкове жене не испребија, како је тамо већ обичај. Мајка се потајно надала да ће свог Мићка затећи неожењеног, да ће се на лицу места венчати и да ће бити срећни. Понижена, увређена и уплашена, проплакала је цео пут од Бресничја до Загреба, свесна да је њеним лепим сновима дошао крај.

После месец дана, отац је дошао у Загреб и узео ме из дома. Мајка је, сва у сузама, дошла на железничку станицу да нас испрати. Отац нас је повео на ручак у станични ресторан. – Желим да нахраним гладну Хрватицу – рекао је.

Време до поласка у школу провео сам код своје баке. То су биле најсрећније године мога живота. У то време у селу није било телевизора. Тек по који радио. Играчака нисам имао, али сам зато имао нешто највредније на свету – моју баку, која ме је волела и умела неуморно да ми прича разне приче и бајке. Спавао сам припијен уз њу, да би ме загрејала и штитила после свих оних прича, пуних вила, ђавола и вампира.

Тај вишегодишњи мир и срећу уништио је мој отац. Појавио се у селу једнога лета, сада већ давне 1965. године. Ја сам био заборавио на њега. Сумњам да сам тада уопште и знао ко је он.

Ужасно га је нервирало што сам га упорно звао „чико“. Инсистирао је да га зovem „тата“, а ја нисам ни знао шта та реч значи, па сам га и даље звао „чико“. Нато ме је он, искористивши прилику кад бака није била ту, жестоко ишибао прутом. То што ми је тада, онако малом и беспомоћном, урадио, изазвало је у мени невиђену одвратност, помешану са хроничним страхом и то је једино што сам према њему осећао годинама. Никада му нисам пришао да ме помази, нити му сео у крило. Увек сам га избегавао, гледао да не будем предмет његове пажње. Нисам волео његов лик, његову боју гласа, његов тон, његово понашање. Он је био нешто најгоре што ми се десило у животу.

Љут због мог понашања, грубо је покушавао да ме одвоји и одведе од моје баке. И док сам ја, вриштећи, молио баку да ме не да, она ме је за једну руку вукла у своју собу, а он за другу вукао напоље, да би ме одвео у Прокупље. Јадна бака није могла да ме ишчупа из очевих руку, а он ме је, затим, целим путем, шибаво прутом по голим ногама. Бака је ишла за нама и клела га најгорим клетвама.

Тако сам пошао у школу. Одвео ме је из села месец дана пре почетка школске године, да бих упознао град и навикао се на

помајку и свог млађег брата Небојшу. Нисам могао да се навикнем. Туговао сам за селом и својом баком. Отац је увек био спреман да ме васпитава батинама. Према њему, осим страха, нисам ништа осећао. Можда одвратност. Још тада сам себи обећао да, кад одрастем, нећу имати своју породицу. И обећање сам одржао. Желео сам само да одрастем што пре.

Моја прва љубав у основној школи десила ми се у другом разреду. Био је то мој школски друг из истог одељења. Звао се Зоран. Та љубав је остала моја тајна. Избледела од прохујалих година, али ипак довољно вредна да се спомене.

У средњој пољопривредној школи „Радош Јовановић – Селџа“, озбиљно сам се заљубио у друга који се звао Алексов. Моје неискључиво, страх, стид били су препрека која је учинила да с њим, за све четири године проведене заједно, не доживим ништа. Он је писао песме. Читао ми их је, тражећи моје мишљење. Шетали смо прокупачким корзоом, увек имали неку интересантну тему, никада нам није било досадно.

Недостајеш ми... Недостају ми твоје зелене очи, усне које би, када су се смешиле, откривале бисерно беле зубе. Ти си зрачио, привлачио ме, распаљивао моју машту. Боже, никад нећу заборавити тај поглед, мирис његове коже, док саам, нагнут над њим, слушао његове стихове. Он је седео, држећи на коленима свеску, а ја, тобоже заинтересовано, посматрао рукопис у њој. Био је то изговор да му приђем што ближе. Његова коса пресијавала се на сунцу. Још тада сам туговао, знајући да ће ми ти тренуци недостајати... Алексов је имао прелепо тело... Уживао сам посматрајући га како се пресвлачи пред час физкултуре...

После завршене средње школе, прешли смо у Београд. Београд је за мене био животна прекретница. Да сам остао у Прокупљу, мој живот би био монотон, ужасан. Једном речју – не би било Мерлинке.

У почетку, одлазио сам у парк код позоришта „Бојан Ступица“. У том парку сам за врло кратко време упознао све његове редовне хомосексуално оријентисане посетиоце. Боже, ко све није долазио у тај парк, не спавајући целе ноћи! Било је оних који су побегли од куће, наркомана, хипија, заљубљених парова који се свађају, туку, плачу, мире... Долазили су људи да шетају своје псе.

Хомосексуалаца је било највише. Већина њих тражила је себи сродну душу. Дискретно, пажљиво, ненаметљиво. Појединци су, због своје наметљивости, добијали батине. Ја нисам имао проблема. Леп, млад, имао сам удварача колико ти душа жели. Годило ми је што сам био у центру пажње, пожељан и неодољив многима.

Касније, свидео ми се паркић који се налази између улаза у железничку станицу и болнице „Свети Сава“. Окружен старим и лепим зградама, тај мали парк је био заштићен, имао неку своју топлину. Када сам са деветнаест година стигао из Прокупља, моје искуство било је скромно. У односу на београдске вршњаке мојих склоности, чак изузетно сиромашно. Нећу слагати ако кажем да сам за кратко време упознао много мушкараца који су волели друге мушкарце. Нисам ни сањао да оваквих попут мене има у толиком броју. Био сам истовремено и збуњен и обрадован.

Железничка станица била је за мене и моје другарице, будуће сестре по професији, непресушни извор искуства. Срећне, безбрижне, опијене успехом у нашем паркићу, нашем краљевству, почеле смо и да размишљамо, долазимо до нових сазнања, правимо планове. Ако нас мушкарци желе као мушкарце, да видимо како ће на нас реаговати када се будемо нашминкале и обукле слично женама.

То наше прерушавање у жене у почетку је било делимично – мало шминке на лицу, уз обавезне ластекс фармерице, неколико бројева мање, да би се што више приљубиле уз ногу и истакле задњицу. Дан нам је споро пролазио у очекивању нове вечери, која је подразумевала ново шминкање, нове, све слободније детаље у облачењу. Дивиле смо се и биле помало љубоморне на оне које су се слободније или укусније облачиле. Све се то дешавало у јесен 1988. године, када још нико у овој земљи – поготово ми који смо живели својим специфичним животом, – није ни сањао каква нам времена тек наилазе. Преокупиране нашим бурним и изузетно интересантним животом, биле смо далеко од реалности. Чиниле смо то из свог задовољства, да изненадимо наше симпатије и да изазовемо љубомору старијих и ружнијих хомосексуалаца.

Гледано из угла обичног света, то је смешно, ружно, болесно, неозбиљно... Али, гледано из нашег угла, било је лепо, узбудљиво, нешто чему смо тежили целог свог живота. Више нисмо били појединци који су годинама морали да крију своја осећања од родитеља, браће, сестара, родбине, комшија, школских другова... Сада смо имали своју групу, пријатеље с којима смо могли да поделимо оно чега смо се, кад смо били млађи, без икакве подршке, морали стидети. Сазнање да нисмо сами, да је много оних попут нас, дало нам је моралну снагу, утеху. Сви моји покушаји да будем као сав нормалан свет, били су узалудни. То ми је само изазивало додатну патњу, на већ постојећу. Нисам се могао помирити с тим да због других треба да жртвујем себе. Мој живот био би огромна лаж, а моје жртвовање бесмислено.

На почетку није нам падало на памет колико је тешко бити жена. После свих искустава са сукњом на себи, схватио сам да је

лакше носити панталоне. Ми смо одлучили да се продајемо за новац, верујући да ћемо се тиме бавити два-три, највише шест месеци. Желели смо да на тај начин себи приуштимо нешто новца. Ја сам планирао да себи купим касетофон и златан прстен. Нико од нас није ни сањао да ћемо од самог старта почети да зарађујемо толико новца.

Прве ноћи зарадио сам плату ипо. Стално сам вадио новац из ташнице, не могући да верујем. Грета ми је помогла да донесем коначну одлуку и да се отиснем у мутне воде проституције.

Она је прилично мужевна без шминке. Тешко би ко за њу рекао да је хомосексуалац. На вест да је и она обукла сукњу, одјурио сам у улицу Гаврила Принципа, са намером да се смејем. Међутим, преданом је била лепушкаста, симпатична женска особа. Перика до рамена, са задње стране перике велика, платнена машна. Лице округло, очи лепе, иако јако нашминкане.

Ја сам, као мушкарац, у односу на њега, имао лепши и нежнији лик. Схватио сам да ћу, нашминкан, бити много женственији од њега, односно, од ње. Који дан касније, када сам се појавио на станици, схватио сам да сам био у праву.

Годинама пре тога често сам се шминкао. Једном, мислим да је то било 1986. појавио сам се у новинама нашминкан, у комбинезону од црне чипке. Моје дотадашње шминкање сводило се само на извлачење крејоном доњег дела очног капка. Када је требало да се први пут комплетно нашминкам и такав одем на станицу, нисам имао снаге за то. Руке су ми се тресле, знојио сам се, толико сам био узбуђен да сам повратио, па су морали поново да ме нашминкају.

Наша земља, бивша Југославија, у то време, 1989. године, била је клинички мртва. Сви народи на тим просторима, осим Срба, с нестрпљењем су чекали њену смрт. Калемегданом су до дубоко у ноћ одјекивали урлици чопора изгладнелих паса. Вране су крштале, тражећи у непокошеној трави убуђали хлеб. Моје набубреле брадавице додиривали су, мазили и увртали прсти напаљених младића. Гладни пацови гребали су по лиму празних контејнера. Побеснела од њихових увреда, каменицама сам гађала последњу генерацију војника из „братских република“. Сви смо били луди, узнемирени, уплашени, разочарани, немоћни... Умирала је једна земља коју је чекала ископана рака. Препуштене себи, дрхтале смо, приљубљене једна уз другу. Дуго времена је требало да се све навикнемо на оно што смо.

За нас петорицу травестита ускоро је чуо цео град. После Кнез-Михаилове, наша улица је постала најпрометнија. Ми, беле вране, морале смо се навићи на ту врсту популарности, ма колико нам она тешко падала. Стотине руку, током ноћи, биле су уперене

према нама. Било је смеха, вриштања, али и повски и увреда. Прво смо покушавале да се склонимо, али, с временом смо схватиле да морамо да се супротставимо. Одговарале смо увредом на увреду. Током прве године, није прошло вече да нисмо имали тучу. Ако нисам имао ја фрку, имала је Грета, или нека од наших другарица. Сложно, са летвама у рукама, насртале смо на оне који су нас нападали. Не надајући се да онако лепе и питоме, можемо да се лако претворимо у звери, наши противници, добивши по неколико жестоких удараца, брже-боље су напуштали бојно поље, надајући се у бекство. Санела је једном типу сломила три-четири ребра. То ђубре, ноћима нам није дало мира. Више пута смо га молили да оде и гледа своја посла. Он је упорно ишао од муштерије до муштерије и причао да ми нисмо рибе, већ мушкарци – уживајући у реакцијама оних који су имали намеру да нам плате. Они од изненађења избуљили очи и крсте се, а овај се злурадо смеје. Морале смо да га пребијемо.

Страшно ми недостаје оно време кад нисам био курва. Разуме се, не патим за немаштином која је у то време била моја свакодневица. Патим за оним оптимизмом који је био у мени. Навикнут на немаштину, радовао сам се свакој ситници. Надао сам се да ће се и мени отворити нека врата... Сада је моја душа обрасла коровом који морам почупати. Немате појма колико је то тешко и колико боли. Четрдесет ми је година, а ја се тек сада питам ко сам ја, шта се то са мном дешава? Више не застајем да чујем цвркул птица. Ретко код кога одлазим, а када се и то деси, једва чекам да се вратим у свој мали стан, у своје двориште, где ће ме дочекати моји пси, цвилећи од радости.

Да није тог проклетог нагона, ја бих сада живео у најзабаченијем, најпустијем делу наше земље окружен псима. Помирен сам са тим да ће ми крај бити тужан, можда језив, али ме ужасава то што се на половини живота овако осећам. Више ни за шта немам времена, најмање за себе. Немам времена да се радујем, да тугујем, волим... Све се дешава брзо и изненада. Често се питам да ли се ово стварно десило, или, можда сањам?

Није све у пушењу и јебању, али управо то је оно што сам најчешће радио у свом животу. Да ли то мојим венама, уместо крви, тече сперма? Кајем се и патим због тога што сам такав, а уживам увек када то радим, као да ми је први пут. Грешим, кајем се, поново грешим, поново се кајем... То ми се дешава целог живота. Убеђен сам да ће тако бити до мог последњег тренутка. А тај тренутак ми је важнији од целог живота. Када дође, нека буде без бола и страха.

(У међувремену, свукао је сву женску одећу, коју је разбацао око себе, и осјао само у „џанџама“. Једно време обраћа се публици

ѿако ѿо, да би, заѿим, обукао лаѓано, с ѿаузама, мајицу и ѿренерку. Ускоро, ѿочеће без журбе да скуйља један ѿ један део женске одеће и да их, не ѿрекидајући ѿричање, уредно слаже на сѿолицу)

Наша појава је код свих изазивала шок. Највећи од свих шокова био је естетски. Ја, као Мерлин, Санела, Ликана, Грета, Шехере-зада, биле смо веома лепе, неодољиве за многе мушкарце управо због онога што смо уствари били. Оне три-четири улице на станици, чине свет за себе. Било шта да се деси: туча, саобраћајни удес, хапшење, или је нека од курви добила батине од муштерије, или је неко добио на коцки – све би се то за неколико минута сазнало. Можете замислити, онда, за колико се секунди пронесе вест да се мушкарци, преобучени у женску гардеробу, продају за новац. То није била вест која се једном пронела. Она је месецима кружила по станици. Онима који су некада били ту, али и онима који сад ту проводе време, то више и није вест, па нас и не оговарају. Међутим, наше другарице које између ногу имају вагину, ни данданас не пропуштају прилику да неком неупућеном скрену пажњу да се не превари и уместо у загрљај жене – оде у загрљај мушкарца.

На та оговарања смо оуглале. Ми смо се избориле за своје место, имамо своју клијентелу. Знам да многи воле оно што јесмо. Ми обичном мушкарцу нисмо одвратне. Нажалост, нисмо у могућности, нити имамо живаца да небројеним знатижељницима објашњавамо због чега смо овакве какве смо. Пошто сам паметан, нашао сам решење да онима који не желе секс, већ само разговор с нама, наплатим – било ту, на тротоару, или за столом, у кафани, уз пиће. Боже, каква су ми све бестидна питања постављали, на која сам, наравно, још бестидније одговарала, док су они у лицу мењали боју, попут хоботнице. Било је ту муцања, презнојавања, подрхтавања гласа, неверовања у оно што причам... Било је смеха. Доводила сам их до тога да су се крстили. Када би се то десило, знала сам да сам успешно обавила разговор, да су задовољни. То додиривање – са три прста – чела, леве и десне сисе и пупка, за мене је био знак да је мој саговорник изгубио контролу над оним у својим гаћама, и да ће га то одвести са мном до места где ћу му, уз новчану надокнаду, навући кондом и урадити оно што пожели.

Наравно, то радим само са онима који су мирољубиви и симпатични, за које осетим да су спремни да плате. Проблем су они који долазе у чопорима, који немају пара и којима једино преостаје да нас зезају и вређају, камуфлирајући, на тај начин, своју знатижељу и страх да нам сами приђу. То изгледа, отприлике, овако:

- Курво, јебаћу ти мајку!
- Да видим оног ко те јебе, убио бих га!
- Не бих те јебао, да ми платиш!

- Ако те сутра опет видим овде, пуцаћу ти у ноге!
- Протераћу те са улице и из овог града!
- Педеру, дођи да ти га одсечем!

Те увреде упућују ти они које ниси ничим изазвао – ни речју, ни гестом, осим својим присуством Гуташ кнедле, гледајући крајичком ока где су ти другарице или, још боље, полицајци. Кад их видиш, идеш ка њима. Боље да добијеш и који пендрек, него – од ових у чопору – фрактуру од летве или металне шипке. Кад си већ курва, гледаш да имаш што мање сукоба са било ким. У времену кад многа убиства нису решена, ко ће да јури некога ко је курви разбио главу, поцепао аркаду или сломио вилицу!

Али, нико ме не може зауставити, ни према коме немам обзира. Једино према ономе са којим желим да поделим страст. Имао сам срећу да је у мом животу било пуно лепих мушкараца. Предност сам увек давао физичкој лепоти. Није ми сметало то што су проблематични, у сукобу са собом и свима осталима. Та њихова неприлагођеност, агресија којом су се бранили од свих и на најмању помисао да су угрожени, узбуђивала ме је. Моја нежна настраност давала им је лажну моћ нада мном. Док су другима цепали аркаде и разбијали вилице, мене су жестоко јебали. Моја морална поспрност, отворена потреба за оним што имају испод пупка, палила их је до те мере да ми нису могли одолети. Иако сам за њих био други свет, врло брзо су се навикавали на оно што сам. За мене је курац највећа реликвија. Крст је према њему – ништа.

А курвајући се доле, код станице, ја сам само изгубио. Зарађујући тај проклети новац, подавао сам се онима са којима не бих био интиман ни под хипнозом. Да бих то могао да радим, морао сам себе да присиљавам, силујем, да бих на крају отупео. Рањен сам дубоко. Из те ране, до смрти, цуриће крв и гној. Проституција је најгора ствар на свету. Мета си коју свако може да гађа.

Имао сам двоструки терет у животу. Играо сам две сасвим различите улоге – мушкараца и жену. Много боље сам прошао као мушкарац. Ношење мини сукње, шминкање, перике – донели су ми само проблеме. То је био разлог да ми хиљаде њих прилазе, правећи се да не знају шта сам. Улогу коју сам себи наметнуо, морао сам играти од првог до последњег чина. Улица је била једна огромна позорница, на коју су многи долазили пешице и на точковима, не плаћајући улазницу. Они који су долазили, више су глумили него ми који смо се курвали. Нас неколико с једне стране, а њих на стотине с друге стране улице. Ми развратне, а они сви поштени, наивни, добри, вредни и наравно неки од њих – наше будуће жртве. Тако нас сви доживљавају и због тога осуђују. У стварности, под уличним светилкама, све је то обрнуто. Ти развратници врло добро знају

шта купују, тојест, јасно им је свима шта ми имамо у гаћама. Знајући да је њима све јасно, нимало се не либећи, узимале смо новац из њихових руку. И нека нико не каже да су за све криве – курве. Места на којима ми ординирамо су позната. Зато, нека их пуританци заобиђу, а ако не могу, нека прођу журним кораком

Што се тиче сексуалних слобода, небо над овом земљом ће још дуго бити прекривено густим облацима. У овој земљи у изобиљу има само беде и криминала. Прогањајући проститутке, покушавамо да докажемо да нам је стало до морала. Али, не заборавите: на хоризонту наше земље се виде раширене руке Европе. Схватите то како хоћете, али ми, курве, једва чекамо тај загрљај.

Рат ме је одвојио од мајке. Покушај нашег помирења био је немогућ, као што је било немогуће да добијем немачку визу и отпутујем к њој. Због мог начина живота, због професије којом сам се бавио, нисам могао да живим са оцем, помајком, братом, снајом и њиховом децом. Знали су чиме се бавим. Давао сам им много више него себи, био поносан због тога, у то време несвестан да ће ми онога дана када престанем са проституцијом окренути леђа. Научен да трпим, спаковао сам то најтеже понижење дубоко у себи, најдубље што сам могао, испод свих дотадашњих понижења. Ако ичију руку пожелим, руку која ће ухватити моју да би ми помогла, пожелим руку моје баке Кадивке. Та светица је била прва жена коју је моја свест, властито сазнање да постојим, прихватило као мајку.

Ја више, већ годинама, нисам на својим ногама. На леђима сам. Клизам се низбрдицом у блату званом живот. Разапет на трокурцу свог живота, свуда око мене цеди се сперма. Милуј ме до крви, све до зоре, док са нашег прозора не видимо умаласано класје непрегледних житних поља. Бели анђели клањају се рогатим господарима. Јецају неосвећени преци. Преводиоци нам преводе оно што разумемо. Вековима међусобно оплођавани, оградисмо наше државице оградом од лешева.

Ма ко буде продирао у мене, нећу му тражити пасош. Чезнем и јецам за Тибором, за Александром. У мислима шетам с њима, држећи се за руке, давно покошеним ливадама мог детињства. Тиборе, читај ми поново своје песме. Трчимо поново крај умаласаног мора. Обојица сте имали зелене очи. Обојица сте ме имали од оног тренутка када сам вас први пут видео. Попут смоле, облепили сте ми душу и тело. Стално, у мислима, чекам долазак воза крај малог железничког, бресничког моста. Невиност детињства је утолико болнија, уколико су живља сећања на њега. Моја сећања су жестоко свежа. Нисам могао, нити желео да одрастем. Вероватно сам зато лако и брзо опраштао себи. Уосталом, борећи се да преживим, макар и као проститутка, мислим да сам исправније

поступио од многих који су стицали богатство пљачкајући народ којем су припадали. Сав мој досадашњи напор да себе представим најширој јавности, заправо је правдање због онога чиме сам се бавио.

Женску одећу сам обукао и постао Мерлинка 1989, када сам имао 31 годину. Само ја знам кроз који је пакао она прошла. Тврдим да се она не плаши божијег гнева. Поносан сам што познајем Мерлинку. Верујте ми, без ње би ми живот био бескрајно празан. Много пута сам био неправедан према њој, терајући је да ради по ветру, киши, хладноћи... На овај начин јавно се пред свима извињавам због свега што је морала да чини за мене током ових десет година. Њен унутарњи свет, лавиринт, познајем само ја. Верујте, Мерлинка није зла ни покварена. Затворена, скривена у подземљу живота, опијала се мирисом мемле. Продата, разграбљена, дезоријентисана, нападно нашминкана, са мини сукњом и високим потпетицама, ломила је и дробила лед похоте и немаштине.

Бестидно, рутински, нимало нежно, завлачила сам руку у гаћице оних до којих ми је било стало, молећи Бога да се не разочарам, да оно што ћу за који тренутак шчепати буде укрупњено, што дебље и дуже. Губим разум. Бескрај без хоризонта, одуваног београдском кошавом, тумара мојим сећањима, изазивајући жељу за повраћањем. Дахћем, грчим се, стењем, јаучем, стежем без милости властити врат – да убијем оно што вечно вапи у мени. Хладни ветрови судбине немоћни су. Не могу да охладе врелину мог срца, да смање температуру мог, од чежње, болесног мозга. Крвави мачеви, сабље, ножеви, леже по окрвављеној трави, помешани са деловима мога раскомаданог тела. Чупам коров из својих вена, једући његово сочни и укусно корење. Дубровник, упорно, својим каменим крилима, лети по мојој неутаживој машти. Још памтим оргазам на високој стени изнад мора, једне давне, топле летње ноћи. Знам да ћу целог живота лудети, трчати за тек сазрелим мушкарцима. Без стида, без милости према себи и њима.

Уживаћу до последњег атома свога бића. Спавам, покривен знојем; пливам, борећи се са таласима сопствене крви. Осуђен доживотним пубертетом, чекам свој крај. Исусе, да ли сам ја вредан твоје жртве? Свесно сам грешио, неизмерно уживао у томе, не плашећи се последица. Знај да пред надлежнима у паклу нећу сагнути главу, нећу молити за милост. Ако сам се о било кога огрешио, огрешио сам се о самога себе.

Земља се распала, рат је беснео, сиромаштво огромној већини људи закуцало на врата. Плакала сам, гледајући лешеве, осакаћене људе, запаљене куће, децу која су остала без родитеља. Моји покушаји да се сакријем и заштитим у љуштурској властитог живота нису

успели. Сигурна сам да бих то много безболније прошла да нисам била курва. Али, ја сам већ била на том путу без повратка. Истина, имала сам новаца. Могла сам да помажем и своју породицу. Нисам ни слутила да сам за њих већ била емотивни леш који они никако нису могли да сахране, јер сам се, с времена на време, код њих појављивала, довлачећи им цакове хране, дајући им увек новац. Због те хуманости, у сопственим очима била сам већа од Монт Евереста.

Одлазећи код мојих, морала сам да глумим мушкарца и добро водим рачуна шта говорим. Молили су ме да се више не појављујем на телевизији. Никада ме нису молили да престанем да се бавим проституцијом.

У том тешком и опасном времену, последње деценије XX века, губили смо морал, достојанство, себе... Живели смо у земљи прокаженој и презреној од Европе и осталог света. У тој земљи, ја никоме нисам био потребан. Нисам имао никакве шансе да живим као обичан човек. Да сам „неко и нешто“ схватио сам тек оног тренутка када сам одлучио, усудио се и коначно преобукао у женску гардеробу, нашминкао се и, на улици, понудио своја уста и анус – за новац.

Морални и невини мушкарци, маскирани и заштићени строгом дискрецијом, бестидно су стављали своје набрекле удове у оно што сам им понудио на продају. Ја, барем, у свему томе имам своје име, презиме и надимак. Ја сам искрен и стваран. Ко су они? Ја сам највољенији Србин. Мене су волели стварно, физички, доказујући ми то новцем и својим оргазмом. Ја сам живи доказ њихових страсних нагона, којих су се непотребно стидели.

За то време, моја мајка, Тереза, одбројавала је последње године свога тужног живота, сама у Немачкој. Једина утеха биће ми чињевица што ме њена смрт неће растужити... Мама, жао ми је што исувише мало знаш о томе колико си ми зла нанела. Сав новац који си читавог живота давала цркви, неће ти помоћи да купиш себи ни један секунд раја... Бака, Кадивка, моја прва и једина мајка, избораног лица, једино је биће на овоме свету за којим неутешно жалим.

Лично сам био присутан када је мој отац тукао своју мајку. Добро се сећам, тада сам имао шест година. Дошао је тога дана и питао где јој је пензија. Бака Кадивка је рекла да је није примила. Он јој је ударио три-четири жестока шамара и рекао: „Дај паре, да вас све не побијем!“

Уплашена, бака му је ставила на длан смотуљак пара, увијен у парче новина. Отишао је без поздрава. Бака је плакала. Замолила ме да отрчим за њим и затражим му пара барем за пола килограма шећера...Извадио је новчаницу и бацио на прашњави, сеоски пут.

Зграбио сам новац и, што сам брже могао, отрчао сав срећан, кући, својој баки.

Отац се редовно свађао и тукао са комшијама. Желећи да га што више понизе и увреде, мене су називали копилетом. Био сам мали и жестоко сам патио због тога. Сваки залогај хлеба код оца сам морао да зарадим, радећи по нашим и туђим њивама, радећи на изградњи наше или туђих кућа, и то од малих ногу. Сећам се, страшно ме је истукао када сам имао осам година. Градио је кућу. Улица која је водила ка нашем плацу није била асвалтирана, а ноћ пре доласка камиона са циглама падала је велика киша. Тај стрми, неасвалтирани пут био је влажан, клизав, тако да камион није могао да дотера цигле до плаца. Отац је наредио да се носе ручно, горе, узбрдо. Био је бесан, пожуривао нас, да нас ноћ не ухвати, па да комшије покраду цигле. Идући с циглама узбрдо, двадесетак пута, страшно сам се уморио. Уплашен, плачним гласом пожалио сам се оцу.

Отац ме је, на то, немилосрдно испребијао, пред очима људи који су згрануто посматрали. Носио сам цигле, уплакан, понижен и слинав... Желео сам само једно – да што пре одрастем. Чекао сам свој тренутак, тренутак када ћу моћи да им се супротставим. Чекао сам време своје слободе. А чим сам почео да им показујем зубе, био сам, без милости, избачен из куће.

У годинама које су пролазиле, а било их је много, нико ми и ни у чему није помогао. А ја сам, после само неколико ноћи курвања, зарадивши пуно пара, буквално отрчао к њима, са скупим поклоницама... “Па, кад се већ толико хвалиш да имаш новца, дај оцу који динар“ – рекао је. Преокупиран курвањем, свим оним што ми се дешавало на улици и ван ње, заборавио сам како су ме сурово и без милости избацили из куће, оне већ давне 1978. године, 2. фебруара у 10 сати, 24 минута и 17 секунди.

Упорно сам, очајнички, тражио некога за кога сам знао да не постоји. Згрожен, уплашен од самога себе и од онога чему сам се одавао, све чешће сам, у мислима, обилазио згариште свога детињства.

Туци ме, желим то, јер знам да ћеш ме, после тога, још страственејије јевати. Молим те, одбиј ме, макар на тренутак, да због тога осетим чежњу. Вређај ме, плуј по свему ономе што ме чини нормалним, како бих могао да уживам у својој похоти, у своје разврату!

Ко сам ја, уопште?

Једнога дана отићи ћу у град свога детињства. Седећу, као некада, на клупи у парку, крај цркве светог Прокопија. Знам да ћу на тој усамљеној клупи наћи некадашњег себе, онога који ме је,

истрајно, свих ових година чекао. Потражићу све оне драге ликове које много, много година нисам видео. Побећи ћу у своју прошлост, у своје Прокупље. Отићи ћу, поново, да видим своју основну школу „Никодије Стојановић – Татко“... Поново ћу се, као некад, сунчати и купати крај старог млина... Шетаћу Хисаром и дуго, дуго, са његовог врха, посматраћу реку Топлицу. Нико ме ништа не дугујем. Желим да сузама залијем сасушене корене, сигуран да ће поново оживети, нахранити ме својим соковима и дати ми нову снагу, да смирено сачекам крај.

Увек ћу бити дете. Никада нисам помишљао да једнога дана постанем отац своје детету. Тиме што га нисам створио, учинио сам му велику услугу. Наш живот је тешка и опасна ствар.

Пред крај рата били смо бомбардовани дању и ноћу. Када нас нису бомбардовали, пробијали су звучни зид над Београдом да би нам још више загорчали ионако тежак живот. Иако уплашени, понижени, немоћни, бесни, сви смо ми, свако на свој начин, успевали да се, колико-толико, прилагодимо.

Одлазио сам на Бранков мост да са осталима, уз музику и песму, дам свој мали допринос, кад већ другачије нисам могао да помогнем својој земљи. Одлазио сам и на Трг републике, свестан да учествујем у драматичним историјским тренуцима који се тичу опстанка мога народа. То, сад већ прошло време, за мене је, на неки начин, било нестварно, чудно. Нећу претерати ако кажем и помало романтично...

Свих тих ратних ноћи, које сам морала да проведем на улици, била сам одвратна самој себи. Тај проклети рат сам могла много безболније да преживим да сам могла да останем сакривена у склоништу, као остали. И док су нас комшије и пролазници сматрали поремећенима, развратним манијацима чију потребу за мушким полним органом нису могла да охладе ни ужасна бомбардовања – ја сам се стидела свих њих, а највише себе саме.

Оних у које се разочараш, који те повреде, зајебу, решаваш се тако што их презреш, што их избришеш из свог живота. А шта урадити са самим собом, кад сам себе разочараш? Знам само да сам, из дана у дан, све више мрзео професију којом сам се бавио. Мерлинке сам се у почетку тидео, а касније сам је – због свега што је доживела – сажаљевао. На крају, после свега што је учинила за мене, заволео сам је. Нисам могао, нисам смео да дозволим да се настави са њеним понижавањем, изабљивањем, које је водило њеном неминовном уништењу. Једино сам ја могао да је спасем. Ја, Вјеран, њен творац. Сакривен и заштићен испод њене шминке, много боље сам прошао него она. Због тога сам морао имати снаге да јој наредим да престане.

Признајем, није било лако савладати Мерлин у себи. Мерлин, која је желела да настави своју уличну борбу, несвесна да више није у стању да издржи сав тај пакао. На крају сам, ипак, успео да је убедим, да је натерам да напусти улицу. Сада припада само мени. Сада ја осећам обавезу да њој помогнем, као што је она, више од једне деценије, помагала мени. Рат је био преломни тренутак у мом животу. Још док је трајао, обећао сам себи да са његовим престанком престаје и све оно чиме сам се до тада бавио. По престанку рата, месецима сам, у самоћи, тражио некадашњег себе.

Иако сам знао шта ће се десити, обратио сам се за помоћ мојима, породици. Отац је, међутим, више волео да будем и курва, кад сам већ хомосексуалац. Јер, од мог курвања имао је лепе користи. Када је схватио да нема шта више да кида и чупа са мене, без милости ми је окренуо леђа.

Више волим што сам неморалан, или, ако хоћете, чак болестан и настран, него да сам као они, такозвани нормални људи. За мене је најважније што сам, после толиких година и свега преживљеног, коначно нашао себе. Уважавам, подржавам и поштујем различитости, не само у сексуалном опредељењу, већ и у свему ономе што никога не угрожава.

Научите да волите прво себе. Поштујте самога себе. Тек тако комплетни и стабилни можете искрено волети друге. Целог живота сам био дете, отац и мајка самоме себи. Уживам у томе, јер сам толерантан и знам шта хоћу. Године које теку, лагано, али сигурно уништавају лепоту моје фасаде, мој физички изглед. Али ја због тога ни мало нисам разочаран, тужан или уплашен. Моја сазнања о животу, моја искуства, толико су велика да немам за чим да жалим, или да будем жељан. Ране, настале из окова проституције, донекле су зацељене. Важно је да сада могу много лакше да дишем.

Мушкарце могу сада, опет, да волим онако како сам их волео и пре онога времена када сам, прерушен у жену, отишао на улицу да продајем самога себе. Много, много срећнији и успешнији сам био када сам мушкарце волео као Вјеран, а не као Мерлин.

Желим да до краја свога живота останем у Београду, како бих до краја могао, шетајући улицама, свакога дана да гледам мноштво прелепих српских мушкараца и младића. Свестан сам да је мој живот заувек уткан у историју овога града, и поносан сам због тога. Нећу да претерам ако кажем – не хотећи тиме никога да увредим – у историју овога народа.

Можда би било много боље да овакве особе уопште не постоје. Али, о томе нека одлучи мајка природа, а не друштво, систем, одређене групе, појединци – својим репресијама, терором и одмаздама. Не стидим се, не желим да се покајем и не плашим се Бога –

јер ја сам искрено волео. Нека се стиде они који су убијали, злостављали, плачкали, крали, обмањивали, били подмитљиви... Ја сам само живео онако како сам умео и морао.

Све веома брзо пролази. Нека то кратко време које нам је дато буде што више испуњено љубављу и срећом коју ћемо делити са другима. И после свега, могу да кажем: срећан сам и са поверењем гледам у будућност.

(Лагано зајамњење уз идиличну музику. Одјамњење. Губи се и музика. Глумац је сада „изашао из лика“. Парчејом ваје брише последње прагове шминке с лица. Усјуи се обраји јублици)

Вјеран Миладиновић нестао је крајем марта 2003. године. Његово тело нађено је 23. априла у Крњачи.

МРАК

КРАЈ